

DE LEANDRO CARRE—

O porvir do fillo

(Especial pra CELTIGA).

señor Pedro pechou o estabreimento, contou e arrecadou os cartos produto das vendas do dia e despois de botar unha ollada d'arredor, con certa compracencia, como agalgando o valor das panzudas pipas do aceite e viño, dos barrís d'augardenete, das garrafás de licores formadas en ringleiras na estanteiría, as follas de bacallau, os caixons de zucré e garabanzos, e a morea de patacas que no seu curruncho eisañaban o seu cheiro penetrante, estregou as mans rugosas e encalidas e sorriu satisfeito.

Despois, adoutando un ar grave, como compría pra o asunto que fa tratar, chamou pola muller, a señora Andrea, que xa romatara de fregar os charros da cea, e polo fillo, que sentado ainda a tábua fumaba un pitillo con degoro, lendo atentamente un xornal deportivo.

Sentáronse os tres na mesma tenda, xa pechada, e o señor Pedro, amostrándolle ao fillo un carteñio dependurado entre duas ringlas de latas de pimento falou así:

Sr. Pedro. — Olla ese letreiro: "Hoxe non se vende a creto, mañán si". Tan simples, tan sínxelo, e ten noustante unha grande importancia na nosa vida.

Pedro. — Está un pouco lixado.

Sr. Pedro (como desculpándose). — Dende que duxemos a tenda anda entre nós. Leva dependurado nese canto preto de vinte anos.

Pedro. — Polo menos vinte xenerazóns de moscas apousáronse nel. Decontado se ve.

Sr. Pedro. — Mais que así sexa téñolle lei. Cando me deron, co eses outros cadros que tamén están af: "Eu vendín á creto". "Eu vendín ao contado", decateime de que para o comercio non debe haber amigos nen o marchante ten de se acaridare de coitas alleas. Todo mostrador debe ter unha gaveta e nin un patacón de pimento hase entregare á ningúen como o non paguen no mesmo istante. Convén que teñas isto moi presente.

Pedro. — E a mellor maneira de se aforrare débedas.

Sr. Pedro. — Foime ben co ela. Tan ben me foi, que, podes ver, si é que non tiveches xa algúna vagada a curiosidades de ouservalo; hoxe a nosa tenda val suas boas dez mil pesetas.

Pedro. — ¿Nada mais?

Sra. Andrea (abrayada). — ¿Parécete pouco?

Sr. Pedro. — Que che diga a tua nai cómo encorramos o negocio: doux mil reás inda non moi ruxostos.

Pedro. — E hai vinte anos... Non se pode dicir que sexa un grande affaire.

Sra. Andrea. — Pois non é mao.

Sr. Pedro. — Poida que non sexa moi bó, mais éche un negocio que emprecipiamos e con doux mil reás e hoxe ten en xéneros corenta mil, despois de nos manter, de nos deixar empatar uns cantos pesos que están na "Caixa de Aforros" por se algún dia foren precisos, e despois de nos permítire pagarche os estudos que estás romatando.

Pedro. — Coidei que estarfamos mellor.

Sra. Andrea. — ¡Cántos quixeran estarche coma nos!

Sr. Pedro. — Non sei se ti coidarías que tiñamos montes e moreas. O que che digo é canto habemos. Pol-o demáis, se eu seguira traballando de peón, ou de mozo nun almacén, coma denantes de me casare con tua nai, poida que non contáramos xa non digo con cartos para nos coidare nun caso de doença, nin siquera pra che pagar a carreira que che demos, inda que tivéramos vontade de o facer.

Pedro. — A miña carreira ben pouca cousa é.

Sr. Pedro. — Pouca cousa será, mais é algunha cousa. Doutro xeito non sería ren, e terfas que traballar tamén coma o teu pai, de peón ou do que fose, para gañar unhas cadelas e non safras d'abol.

Sra. Andrea. — ¡Quén sabe o que sería de ti!

Pedro. — Ben, pero ¿pódeise saber á qué ven todo esto?

Sr. Pedro. — A eso imos, fillo, á eso imos. Ti estás romatando a tua carreira de comercio, e polo tanto hai que che buscare acomodo, que ademáis xa estás un home feito. Agora ben; se eu sen sabere nada fun agrandando a tenda e gañando algo, ti co que sabes, co que estudaches, poderás agrandala mais e gañar moito mais.

Pedro. — ¡Eu? ¡pero coida que eu voume poñer tral-o mostradore da tenda?

Sra. Andrea. — ¡Onde estarás mellor que na tua casa, fillo!

Sr. Pedro. — Eso tiña pensado. Traballar hay que traballar cando un non é moi abastado. Ti podías empregare nun comercio, nun escritorio... traballarías para outros que che pagarián mal, e sofrirías canto ten que sofrir o que á outros sirve. Aquí traballarás para nós, para ti mesmo o día de mañán, que logo chega, e serás ti dono e señor. ¿Non atopas ben o meu pensamento?

Pedro (vacilante, temero). — Eu... che dicir esto para que te decates do que somos, do

Sr. Pedro. — Hoxe que fás dazaotio anos quíxense temos, e do che compre facer na vida.

Pedro. — Mais eu... non pensaba... Coidei que os meus estudos serían para me libertare da escravidume da tenda.

Sra. Andrea. — ¿Qué dis?

Sr. Pedro. — ¡Ti tolleches?

Pedro. — Siga vostede co negocio; pero eu, en canto teña a miña carreira romatada permítanme que non pense me poñer atrás deste mostradore a despachare un cuartillo de aceita, doux reás de zucré ou unha cunca de ribeiro. Xa que me deron unha educanza e unha carreira non me pidan agora que renuncie á elas. Ademáis... que... eu teño noiya... Xa que estamos en plan de falar, falemos e digamos todo canto haxa que dicir: eu teño noiya... unha señorita que conocen nos estudos..., de boa familia, de moi boa familia... ¿e qué decidrian se eu me adicara a despachar neste tendolo abotoado nun blusón todo oleado e porco? ¡Sería o ridículo mais espantoso!

Sra. Andrea. — ¡Pero fillo, daquela ti falas cunha señorita?

Pedro. — Falo, sí, fa'o cunha señorita. ¡Xa ve que teño que me procurare algún emprego mais dino dela!

Sr. Pedro. — Un emprego señoriteiro, deses que te non lixuguen a roupa, mais que te abaixan o espírito; deses que che dan aparenzia porque obrígannte a vestir ben, mais que te non dan cartos pra sostener a tua fachenda... ¡E para esto traballei eu, pra esto andiven cayllando anos e anos mentras ti fas medrando; para chegar a esto escismei eu tanto